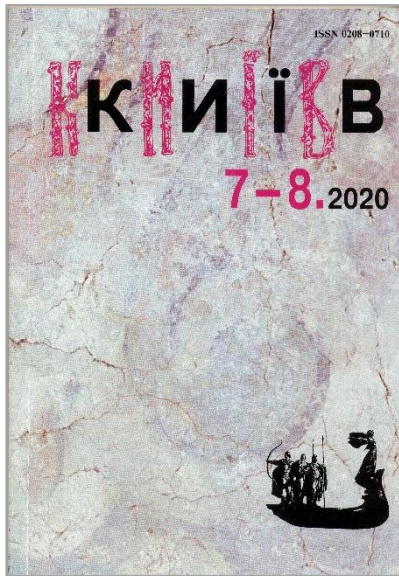

Скарбниця мемуарів

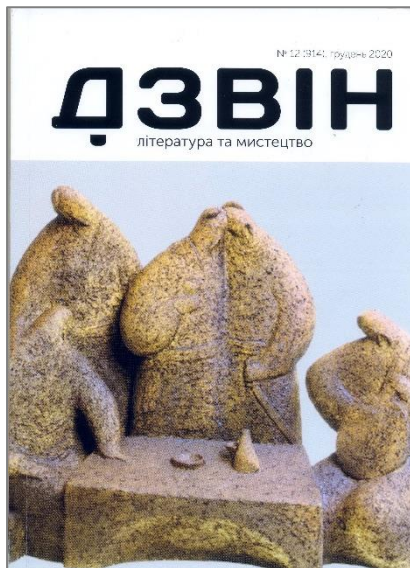
Журнал «Київ» в №7–8 за 2020 рік опублікував фрагмент книги Михайла Слабошпицького «З присмеркового дзеркала», яка входить до його 4-томника спогадів. Письменника вважають незрівнянним літописцем літературного життя сучасної України: від сімдесятих років минулого століття до сьогодні. На цих сторінках – спогади М. Слабошпицького про поета Григорія Кириченка, який, незрозуміло чому, не посів належне йому місце в офіційно прийнятому каноні поміж шістдесятників. Автор спогадів розповідає про деякі події в житті Г. Кириченка; пояснює, чим подобалися йому поезії Кириченка і що багато в долі поета зіграли його наполегливе правдошукацтво, правдомовність та вибуховість характеру. А ще його постійно супроводжувало невдоволення тим, що і як написано ним, творчо амбітним, беззаперечно талановитим. Він наполегливо працював над своїми текстами: усе йому видавалося недосконалим. Після сторінок спогадів опубліковані вірші Григорія Кириченка.

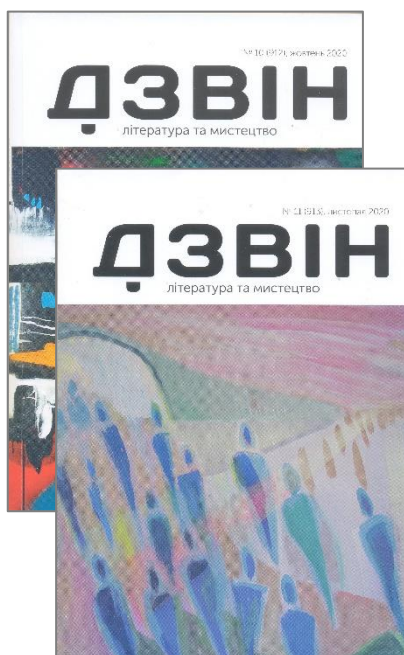
У №№7–8, 9–10, 11–12 журнал «Київ» за 2020 рік продовжує друкуватися «Щоденник» українського письменника і кіносценариста із Закарпаття Івана Чендея (початок у №№11–12 за 2019р., 1–2, 3–4, 5–6 за 2020р.). У цій частині щоденника, що охоплює 1963–1967 рр., автор занотував події з суспільного і літературного життя Закарпаття другої половини ХХ ст. та з особистого. Серед останніх – вихід друком його книги «Птахи полишають гнізда» у 1965 р., завершена робота над сценарієм фільму «Чорна Тиса» і прем'єра у вересні 1964 року фільму «Тіні забутих предків», сценарій до якого написав І. Чендей. У щоденникових записах – ціла галерея людей різних професій, особливих біографій, щасливих і нещасливих, добрих і злих, чесних і несправедливих. Автор намагається привернути увагу до найвищих категорій людської моральності, розкрити єдність людини з духовністю свого народу, з його моральними цінностями. «Щоденник» також розповідає про власне бачення світу і почуття автора, його переживання, успіхи й особисті трагедії, гріхи й покаєння, спогади й плани на майбутнє.

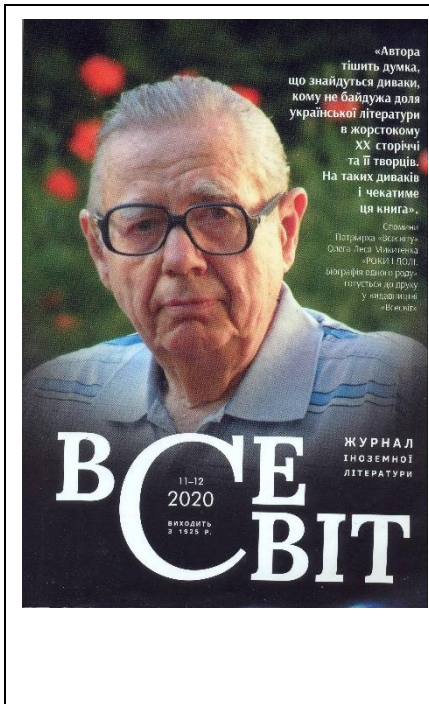
Читачі мають можливість познайомитися зі спогадами **Марії Каранської** «Сестра милосердя у прицілах війни» (журнал «Київ» №7–8 за 2020 р.) та «Моє життя до і після війни» (журнал «Київ» №11–12 за 2020 р.). Марія Устимівна Каранська відома як мовознавець, кандидат філологічних наук, науковий працівник. Вона, викладаючи українську мову у провідних вузах України, виховала не одне покоління філологів і журналістів, відкриваючи їм світ і красу української мови. А на її життєвому шляху були і голодні дитячі роки, які припали на драматичні роки Голодомору в 1932–1933 рр., і страшні роки Великої Вітчизняної війни (була фронтовою медсестрою), і страшна хвороба сина. Про все це розповідають її спогади.

Поет і прозаїк **Броніслав Гришук** написав документальну повість «**Чи ж я сторож брата свого?**». Фрагменти її надрукував журнал «Дзвін» у № 12 за 2020 рік. Це спогади письменника про своє життя з початку 70-х років минулого століття, коли йому виповнилося 32 роки, і він надумав перебраться зі Львова на рідну Хмельниччину, де влаштувався на роботу журналістом в газету «Радянське Поділля». Автор ще не здогадувався, що минуть десятиліття, і Львів, де він закінчив факультет журналістики в університеті ім. І Франка, озиватиметься у снах мелодіями його друзів: композитора Богдана Янівського, поезіями Богдана Стельмаха, поставатиме картинами прози Романа Іваничука, Романа Федоріва та спогадами про журналістів, письменників, скульпторів, з ким зводила його доля і журналістська робота.

Письменник **Олесь Воля (Олександр Міщенко)** поділився з читачами своїми спогадами і думками, що склали його «Щоденник» (журнал «Дзвін» № 10, 11 за 2020 рік). Він свої щоденникові записи вів протягом пів віку: з 1969 р. до 2019 р. Автор переказував те, що берегла його дитяча пам'ять: і почуте від батьків, і бачене власними дитячими очима. Сторінки «Щоденника» зберігають також пам'ять про те, як автор збирав на Полтавщині розповіді тих, хто пережив страшний голодний 1933 рік і як йому вдалося написати і видати книгу «Мор» про цю криваву сторінку української історії. «Щоденник» розкриває читачеві думки автора про наш час, літературу, почування письменника в цьому часі. Найболючішими є випробування на мужність саме тоді, коли обдарована людина залишається наодинці зі своїми сумнівами, зневірою, болем, зневагою нездар, великою любов'ю до матері-України. Письменник говорить про тих, кого відкрито любив і кого, не ховаючись, ненавидів.

Спогади ізраїльського письменника українського походження **Станіслава Бражника «Це було – недавно, це було давно...»** (журнал «Всесвіт» №11–12 за 2020 рік) відносять читача в далекий червень 1941 року, коли війна застала автора, майбутнього учня першого класу, в Кривому Розі. Дитяча пам'ять майбутнього письменника зберегла події років евакуації його сім'ї на Урал, де, як вважає сам автор, закінчилося його дитинство, тому що війна – це штука страшна. У 1946 році було повернення додому, в Кривий Ріг. Навчання у школі, перші кроки на студентському терені в Криворізькому гірничорудному інституті, які так і залишилися тільки першими, робота на шахті, а також щасливі події в особистому житті і народження донечки Олі – про всі ці події збереглися спогади в пам'яті С. Бражника.